

ת"ד 14513/01/22 - מדינת ישראל נגד מרדכי דוד ויסברג

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 14513-01-22 מדינת ישראל נ' ויסברג
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד זרה

המאשימה

נגד

מרדכי דוד ויסברג ע"י ב"כ עוה"ד מימון

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין סטייה שלא בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירות על תקנות 40 ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה וסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 24.11.20, בסמוך לשעה 08:30, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי זעיר בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו בסמוך אחרי מחלף דוב הוז, סטה שמאלה מהנתיב הימני ביותר, נכנס לנתיב הנסיעה השמאלי, אף כי במקום מסומן קו הפרדה רצוף, שאין בצדו הימני קו קטעים ופגע ברכבו של חיים גוילי ז"ל (להלן- המעורב), שנסע אותה עת בנתיב השמאלי.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הנהג המעורב המעורב חבלה של ממש - קרע באמה מימין והמטומה בבוהן שמאל.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישומים המיוחסים לו וטען: "הרכב שלנו נפגע מאחור. יש כשלים אינסופיים. חברי הציג בפני שיש סרטון ולא צפיתי בו. אני לא רוצה לפרט את הכפירה. הרכב שלנו הוא אוטובוס ציבורי שעמד לנסוע בנתיב ציבורי".

יצוין כי פטירתו של הנהג המעורב הנה מאוחרת וללא קשר לתאונה שבנדון.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1-עד ראיה, מר גלעד חנוך

עד תביעה מספר 2- בנו של המעורב, מר יוסף גוילי

עד תביעה מספר 3 - רס"ב כפיר נסים, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - דו"ח ביקור במקום

ת/2 - לוח תצלומים

עד תביעה מספר 4 - מפקח יוסף אבו ריש, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/3 - מזכר מיום 24.5.21, ת/4 - אסופת מזכרים בין המועדים 23.9.21 ועד 16.11.21, ת/5 - דוח צפייה בסרטון נתיבי איילון (נרשם בטעות- מדובר בדו"ח צפייה למצלמת דרך מרכז המעורב-ש.ק), ת/6 - אסופת מזכרים בין התאריכים 10.3.21 ועד 8.6.21, ת/7 - הודעת נאשם מיום 16.11.21 לרבות טופס הודעה על זכויות, ת/8 - הודעת נאשם מיום 16.3.21

ת/9 - דיסק תמונות שצולמו על ידי עד תביעה מספר 3, ת/10 - דיסק ממצלמת הרכב של הנהג המעורב, ת/11 - דיסק ממצלמות נתיבי איילון

כמו כן, הוגשו בהסכמה ת/12- דו"ח פעולה של השוטר רמי מזרחי ו-ת/13- תעודות רפואיות ותעודת פטירה של המעורב.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

עד תביעה מספר 1, העיד כי נהג ברכבו בנתיב הנסיעה האמצעי, כאשר במקום עומס, עד כדי פקק תנועה ואז הבחין ברכב הנאשם, כאשר הוא מגיע מהנתיב הימני, ממחלף דוב הוז, סוטה בצורה אנכית שמאלה וחוצה שני נתיבי נסיעה, עד לנתיב השמאלי, המסומן כנתיב תחבורה ציבורית, חוצה קו הפרדה רצוף, נכנס לנתיב ואז ארעה התאונה עם רכב המעורב.

לשאלת בית המשפט, הבהיר העד כי הנאשם נסע לפניו וכך הבחין בסטייה של רכבו.

העד נחקר והשיב כי יש לו מצלמה ברכב, אבל כאשר הגיע לעבודה, גילה כי היא המשיכה להקליט ומחקה למעשה את תיעוד התאונה.

העד נחקר והכחיש כל קשר למעורבים בתאונה.

העד נחקר והשיב כי התאונה ארעה כשנייה לאחר שרכב הנאשם התיישר בנתיב השמאלי וכי הוא הזמין את מד"א למקום, לא את המשטרה.

העד נחקר ואישר כי מסר את עדותו במשטרה כחצי שנה לאחר התאונה.

העד נחקר והשיב כי נתיב התחבורה הציבורית במקום היה מסומן בשילוט מתאים ומופרד בקו הפרדה צהוב רצוף.

מ-12 עולה כי השוטר, רס"ר רמי מזרחי, הגיע לזירת התאונה בשעה 08:36. העד ציין כי הבחין בשני כלי רכב בנתיב השמאלי, כאשר לרכב הנאשם נזק בחלק האחורי שמאלי ואילו לרכב המעורב, נזק בדופן ימנית קדמית. עוד ציין העד, כי המעורב נטל מרכבו את מצלמת הדרך, כאשר פונה לבית החולים וכי יש תיעוד של התאונה ממצלמות נתיבי איילון.

עד תביעה מספר 2 העיד כי התבקש על ידיו אביו, המעורב, להוציא את כרטיס הזיכרון ממצלמת הרכב וכך עשה ובהמשך, העביר את הסרטון אל החוקר באגף התנועה.

העד נחקר והשיב כי אביו היה מוגדר כנכה בשיעור של 100%.

העד נחקר והשיב כי העביר את הסרטון לחוקר, מיד כשהתבקש וייתכן כי זה היה בחלוף 6 או 7 חודשים ממועד התאונה.

העד נחקר והשיב כי לא ערך את הסרטון, אישר כי חותמת התאריך המופיעה עליו היא של שנת 2017 וכי יש תיעוד נוסף בכרטיס הזיכרון, אך טען כי העביר לחוקר רק את הקטע הרלוונטי.

עד תביעה מספר 3 הגיע למקום התאונה ביום 10.3.21, צילם את התמונות מ-2 וערך את ת-1.

העד נחקר והשיב כי לא ביצע עבודת בוחנות בתיק ולכן אינו יכול להתייחס לסימני בלימה.

העד נחקר לגבי נהלי משטרת ישראל בכל הנוגע ליציאת בוחן תאונות דרכים לזירת תאונה והשיב כי קצין היחידה או הסגן הם שמחליטים לגבי יציאה לתאונה ואם הוחלט שבוחן לא ייצא, התיק הופך לתיק הצמדה.

העד נחקר והשיב כי נתיב תחבורה ציבורית צריך להיות מסומן בקו צהוב או כתום וכי לא הייתה המניעה לעבור לנתיב שבנדון, שכן, אין קו הפרדה רצוף במקום.

עד תביעה מספר 4 ביצע פעולות חקירה בתיק, כמתועד במסמכים שהוגשו מטעמו וזאת לאחר שהתיק הוצמד אליו ביום 1.12.20, לדבריו. העד תיעד במזכרים את זימון עד הראיה, שיחה עם המודיעה על התאונה, שיחות עם אשת המעורב ועם הנאשם עצמו.

העד ערך דו"ח צפייה לסרטון ממצלמת הדרך של המעורב ומצא כי ניתן לראות את רכב הנאשם חוצה נתיבי נסיעה מימין לשמאל, עד לנתיב התחבורה הציבורית, בו נסע המעורב, חוצה את קו ההפרדה הרצוף המפריד בין הנתיב שבנדון ליתר נתיבי הנסיעה וחוסם דרכו של רכב המעורב, עד להתנגשות בין כלי הרכב.

העד נחקר והשיב כי אינו יכול לומר מי הקצין שהחליט שבוחן לא ייצא לזירת התאונה, בזמן אמת.

העד נחקר והשיב כי לא הזמין את המעורב למתן עדות מיד לאחר התאונה, שכן החל לטפל בתיק רק לאחר שזה הוצמד אליו ובשלב זה, נאמר לו כי המעורב נפטר ואז החל הברור על מנת לקבוע אם פטירתו קשורה לתאונה.

בהמשך, לאחר בדיקה בתיק השיב העד כי המעורב מסר עדות בטרם פטירתו והיא מצויה בתיק החקירה.

העד נחקר והשיב כי המעורב מסר שניסה לסטות ולברוח מרכב הנאשם, כאשר הבחין כי הוא סוטה לעברו.

העד נחקר והשיב כי נתיב התחבורה הציבורית במקום התאונה מסומן בקו הפרדה רצוף, כך שלא ניתן להיכנס אליו ובהמשך, יש קו קטעים, המאפשר השתלבות לנתיב שבנדון.

העד נשאל מדוע יש סימון של קו רצוף במקום והאם מדובר בסימון של שוליים והשיב כי המהנדס קובע את הסימונים ואין מדובר בשוליים.

העד נשאל לגבי עדותו של עד הראיה ואישר כי העד מסר שהנאשם נכנס כבר לנתיב התחבורה הציבורית ואז ארעה התאונה והוסיף כי העד גם מסר שהנאשם חצה את נתיבי הנסיעה בחדות.

העד נשאל לגבי תמלול השיחה למוקד המשטרה והשיב כי אין כזה.

העד נשאל לגבי ציון שנת 2017 בסרטון ממצלמת הדרך של העד המעורב והשיב כי עד תביעה מספר 2 מסר לו שהוא עצמו הוריד את הסרטון ולכן, לא התייחס לתאריך.

העד נשאל לגבי הנזקים בכלי הרכב והשיב כי בכל תאונה זה משהו אחר ולא בהכרח הנזק יהיה בחלק הקדמי של הרכב, כפי שטען בפניו הסנגור ובהחלט ייתכן כי רכב שסטה יינזק בחלקו האחורי.

ב- 11/ת, סרטון ממצלמות נתיבי איילון, ניתן לראות את רכב הנאשם תחילה בנתיב הימני ואז מתחיל בסטייה שמאלה, נכנס לנתיב השני מימין, תוך שהוא מאלץ כלי רכב שנסעו בנתיב לאפשר לו להיכנס, ממשיך לעבר הנתיב השלישי מימין, תוך שהוא סוטה בזווית חדה, כמעט לרוחב הנתיב ושוב, מאלץ כלי רכב להאט או לעצור על מנת לאפשר לו להשתלב וממשיך לעבר נתיב התחבורה הציבורית בנסיעה רצופה, חוסם דרכו של המעורב, הסוטה מעט שמאלה ופוגע בחלקו האחורי שמאלי של רכב הנאשם.

ב- 10/ת, סרטון ממצלמת הרכב של המעורב, ניתן לראות את המעורב בנסיעה רצופה בנתיב התחבורה הציבורית ואז מגיע רכב הנאשם, בסטייה חדה ובנסיעה רצופה, מהנתיב השלישי מימין, נכנס לנתיב וחוסם את דרכו של רכב המעורב ובטרם הספיק להתיישר בנתיב שבנדון, ארעה התאונה.

בהודעתו מיום 16.3.21, מסר הנאשם כי נכנס לכביש 20 לצפון ממחלף דוב הוז והשתלב שמאלה לכיוון נתיב התחבורה הציבורית ולאחר שנסע בנתיב שבנדון, הרגיש מכה חזקה מאחור וראה רכב פרטי שפגע בו.

הנאשם נשאל והשיב כי השתלב לנתיב בצורה תקינה והספיק לנסוע בו כ-500 מטרים, עד התאונה.

כאשר נטען בפניו שעד הראיה מסר שהתאונה ארעה מיד לאחר שהשתלב בנתיב שבנדון, טען הנאשם "לא נכון" וכך טען גם לגבי דברי העד כי סטה בחדות מהנתיב הימני ועד לנתיב התחבורה הציבורית.

בהודעתו מיום 16.11.21, הציג החוקר בפני הנאשם את הסרטונים המתעדים את התאונה- ממצלמות נתיבי איילון

וממצלמת הדרך של המעורב והנאשם טען כי ניתן לראות בסרטון של נתיבי איילון שהוא עובר, בנסיעה רצופה, בזהירות רבה ובאיטיות, מהנתיב הימני אל נתיב התחבורה הציבורית ואילו בסרטון השני, טען שניתן לראות כי רכב המעורב הגיע ופגע בו מאחור ואז המשיך ושרט את הדופן השמאלית של רכבו.

הנאשם נשאל מדוע חצה קו הפרדה רצוף והשיב כי לא ידע.

הנאשם נשאל אם הביט במראה השמאלית בטרם נכנס לנתיב שבנדון והשיב כי הביט והמעורב לא היה שם, כיוון שנסע מהר בנתיב.

הנאשם נשאל אם עצר לפני שהשתלב בנתיב התחבורה הציבורית והשיב כי האט מאוד, הביט במראה ולא ראה את המעורב, גם אם לדברי החוקר, היה קרוב אליו לפי הסרטון.

בסיכומיו, טען התובע כי עד הראיה והסרטון הביאו את פרטי התאונה באופן ברור בפני בית המשפט ולפיהם, הנאשם סטה, חצה קו הפרדה רצוף ופגע ברכב המעורב ולכן, יש להרשיע את הנאשם.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד וזו גרסתו:

הנאשם נהג ברכב בנתיב האמצעי ו"חתר" להגיע לנתיב התחבורה הציבורית. הנאשם העיד כי אינו זוכר קו לבן או פס צהוב, אבל אולי לא שם לב כי רצה להגיע "והשתדלתי שלא לשים לב לפרטים", כהגדרתו, בעמוד 15 לפרוטוקול, שורה 1.

לגרסתו, לאחר שכבר הגיע לנתיב התחבורה הציבורית, הספיק להתיישר ולנסוע בו בין 400 ל-600 מטרים, עד שנפגע מאחור. עוד טען הנאשם, כי לא היה אף אחד בנתיב שבנדון, כאשר פנה שמאלה באלכסון כדי להשתלב זו.

הנאשם נחקר והשיב כי לא ראה את הסרטון ממצלמת הדרך ולאחר שצפה בו, השיב כי לא יכול היה למנוע את התאונה, אלא המעורב ש"נסע ונסע", לדבריו וכי לא שם לב לקו ההפרדה ולא ידע שלא ניתן לחצות פס צהוב.

לשאלות בית המשפט ביחס לסרטון שבנדון, השיב הנאשם כי אכן הספיק לנסוע 400 עד 600 מטרים בנתיב התחבורה הציבורית וכי הפגיעה לא ארעה כאשר נכנס לנתיב שבנדון.

בסיכומיו, טען הסנגור כי אין מדובר בקו רצוף, גם לשיטתו של עד תביעה 3 וכי ניתן היה לשמוע בסרטון כי המעורב שוחח בטלפון הנייד, עובר לתאונה וייתכן כי אף אחז את הטלפון בידו. הסנגור הלן על כך שבוחן לא הגיע לזירת התאונה בזמן אמת ומדובר באכיפה בדרנית ולא היה מקום להגיש כתב אישום כנגד הנאשם. עוד נטען כי המעורב נסע בנתיב תחבורה ציבורית ולא הוכח כי היה רשאי לעשות כן ומנגד, טען כי הנאשם נהג בהתאם לתנאי הדרך והספיק להשתלב ולהתיישר בנתיב שבנדון, בטרם התאונה. לדבריו, כתב האישום הוגש רק בשל העובדה שהמעורב נפטר ולראיה, השיהוי בחקירת העדים ובהגשת כתב האישום. מכל האמור, טען הסנגור, יש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום וזאת מהטעמים הבאים:

1. תמרור 515 בלוח התמרורים- הודעת התעבורה (קביעת לוח תמרורים) התשע"א-2020, קובע: "קו רציף כפול משולב עם מעוינים בצבע צהוב- חציית הקווים אסורה..."

ההגנה לא חולקת למעשה על הטענה כי הנאשם חצה את קו ההפרדה הצהוב הרצוף, כאשר נכנס לנתיב התחבורה הציבורית וטענת הסנגור, לפיה אין כל מניעה לחצות את הקו שבנדון, גם לשיטתו של עד תביעה מספר 3, דינה להידחות מפני הוראת המחוקק, כאמור לעיל. עוד אציין, כי הסנגור חקר את העדים בנוגע ללוח התמרורים, אך לא הגיש את המסמך חבית המשפט.

2. תקנה 40 (א) לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון: "לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

בפני בית המשפט הובאו שלוש ראיות ניטראליות הנוגעות לאופן נהיגתו של הנאשם והאופן בו סטה בין הנתיבים- **הראשונה**, עדותו של עד הראיה, מר גלעד חנוך, לפיה, הנאשם סטה באופן חד מנתיב הנסיעה הימני, עד הגיעו לנתיב התחבורה הציבורית משמאל ולמעשה, ביצע את המעבר בין הנתיבים באופן אנכי כמעט. העד עשה רושם אמין ביותר בבית המשפט ואין לו כל קשר למי מהמעורבים באירוע. טענות הסנגור כנגד העובדה כי המצלמה ברכבו של העד לא שמרה את תיעוד התאונה, הן טענות סתמיות ונעדרות כל משקל- מה לעד ולטענה כאילו "העלים" תיעוד של תאונה, כאשר עסקינן בעד ראיה ניטראלי, אזרח הגון שמצא לנכון לעצור במקום, לסייע ולמסור פרטיו למשטרה?

הראיה השנייה, תיעוד ממצלמת הדרך של רכב המעורב, שם ניתן לראות את המעורב בנסיעה רצופה בנתיב התחבורה הציבורית, את רכב הנאשם מגיע, בסטייה חדה ובנסיעה רצופה, מהנתיב השלישי מימין, נכנס לנתיב, חוסם את דרכו של רכב המעורב ובטרם הספיק להתיישר בנתיב שבנדון, ארעה התאונה.

בנוגע לראיה זו, טען הסנגור כי היה מקום לפסול אותה ולא הרחיב. אם אנסה להסיק מתוך חקירתו הנגדית של עד תביעה מספר 2, כוונת הסנגור הייתה לכך שקיים חוסר בהירות מסוים בנוגע למועד הורדת הסרטון מכרטיס הזיכרון במצלמת הדרך, הכרטיס הכיל תיעוד מצולם נוסף וכן, שחותמת התאריך היא של שנת 2017.

משקלן של טענות אלה הנו נמוך מאוד בנסיבות המקרה שבפני, שכן, ניתן לזהות בבירור את רכב הנאשם בסרטון ולראות את תחילת התאונה בין כלי הרכב ומכאן, כי גם אם חותמת הזמן ישנה, מדובר בתיעוד אותנטי של התאונה וכך גם לגבי מועד הורדת הסרטון. באשר לטענה כי יש תיעוד מצולם נוסף בכרטיס הזיכרון, לא ברור לי מדוע יש צורך להידרש לתיעוד של נסיעות אחרות של המעורב, שאינן קשורות לתאונה שבנדון.

הראיה השלישית, לגביה לא הועלתה כל טענה מצד ההגנה, הנה תיעוד ממצלמות נתיבי איילון, בו ניתן לראות,

כמפורט לעיל, את רכב הנאשם מתחיל בסטייה שמאלה מהנתיב הימני, נכנס לנתיב השני מימין, תוך שהוא מאלץ כלי רכב שנסעו בנתיב לאפשר לו להיכנס, ממשיך לעבר הנתיב השלישי מימין, תוך שהוא סוטה בזווית חדה, כמעט לרוחב הנתיב ושוב, מאלץ כלי רכב להאט או לעצור על מנת לאפשר לו להשתלב וממשיך לעבר נתיב התחבורה הציבורית בנסיעה רצופה, חוסם דרכו של המעורב, הסוטה מעט שמאלה ופוגע בחלקו האחורי שמאלי של רכב הנאשם.

מדובר בראיה חד משמעית באשר לרשלנותו של הנאשם באופן נהיגתו ואם נוסף לכך את דברי הנאשם עצמו, לפיהם השתדל "שלא לשים לב לפרטים", במהלך המעבר אל עבר נתיב התחבורה הציבורית, הרי שלא נותר ספק בליבי כי הנאשם סטה בין הנתיבים בקלות ראש, מבלי לנקוט באמצעי הזהירות הנדרשים ותוך התעלמות מכלי הרכב שנקרו בדרכו וכך נהג גם כאשר השתלב בנתיב התחבורה הציבורית וחסם דרכו של המעורב.

3. הסנגור טען כנגד העובדה שבוחן תאונות דרכים לא הגיע לזירת התאונה בזמן אמת, על מנת לחקור אותה וכנגד השיהוי בחקירה. אכן, טוב היה אם הייתה אפשרות שכל תאונות דרכים עם נפגעים תחקר, בזמן אמת, על ידי בוחן מקצועי, אך בתוך עמנו אנו יושבים וברי, כי משאביה של משטרת ישראל אינם יכולים לאפשר זאת, קל וחומר נוכח הכמות המצערת של תאונות הדרכים בארץ. מן הכלל אל הפרט, במקרה שבפני, נוכח התיעוד המצולם של התאונה, איני סבורה כי הגעת בוחן לזירה בזמן אמת, יכולה הייתה להוסיף דבר מה בפן החקירתי של התאונה. עוד אציין, כי הסנגור חקר את עדי תביעה 3 ו-4, בין השאר, בנוגע לנהלים משטריים, אך לא הגישם לבית המשפט.

4. הסנגור טען לאכיפה בררנית, אך לא נימק טענתו ובוודאי שלא תמך אותה בראיות הנדרשות ודבריו כאילו כתב האישום כנגד הנאשם הוגש רק בשל העובדה כי המעורב נפטר, אין בהם דבר וחצי דבר - עסקין בתאונות דרכים בה נפגע אדם ונחבל חבלה של ממש ובכל מקרה כזה, כאשר מסתמנת רשלנות של מי מהמעורבים בתאונה, מוגש כתב אישום לבית המשפט לתעבורה. במקרה שבפני, רשלנותו של הנאשם עולה מתוך חומר הראיות.

5. טענה נוספת של ההגנה, הייתה כי עולה בבירור מ-10/10, כי המעורב שוחח בטלפון הנייד במהלך הנהיגה וייתכן כי אף החזיק אותו בידו. בית המשפט צפה בסרטון ולא התרשמתי באופן זהה, אך גם אם אקבל את טענה ההגנה כי המעורב שוחח בטלפון הנייד, אין איסור על שיחה, כל עוד היא נעשית באמצעות דיבורית ו/או כשהטלפון מונח במתקן ייעודי וטענת הסנגור כי ייתכן שהחזיק את הטלפון הנייד בידו, אינה נתמכת בדבר והנה בגדר השערה בלבד.

6. הסנגור טען כנגד המעורב, שנסע בנתיב תחבורה ציבורית מבלי שהיה לו או מבלי שהוצג היתר לעשות כן. אכן, לא תיתכן מחלוקת כי המעורב נסע בנתיב שלא היה אמור לנסוע בו, אך אין בכך כדי להפחית מרשלנותו של הנאשם ובוודאי שאין בכך כדי לאיינה. הנאשם חב בחובת זהירות כלפי כל אחד מכלי רכב שנסעו לשמאלו, במהלך מעבר הנתיבים וגם כלפי כל רכב שנסע בנתיב התחבורה הציבורית, בין אם היה מורשה לנסוע בו ובין אם לאו. מבחינת המעורב, מדובר בעבירה טכנית בלבד, ללא קשר לתאונה, אך נוכח פטירתו, לא ניתן היה ממילא, לייחס לו כל עבירה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' טבת תשפ"ג, 25 דצמבר 2022, במעמד הצדדים